

C O N F E R È N C I A

L'H
SUMA
12 Transformar
per garantir
drets

Propera estació
**Un futur de progrés
per a tothom**

L'Hospitalet, 20 de gener de 2016

מכשיר

PRESENTACIÓ DE MÀRIUS CAROL

Director de *La Vanguardia*

No és casual que la resta arqueològica més antiga de L'Hospitalet sigui un cap de medusa, que segons la mitologia era un monstre femení amb una mirada que ho convertia tot en pedra. Certament, més enllà que aquesta ha estat terra d'acollida, com es dedueix del seu nom, L'Hospitalet, que es remunta a l'alberg de beneficència per als viatgers que hi havia a l'Edat Mitjana, als anys seixanta la maledicció de la medusa va fer que tot es convertís en pedra. El nucli antic es va veure envoltat d'edificis sense ànima que feien néixer nous barris sense els serveis mínims necessaris, que eren

ocupats per gent vinguda d'arreu de l'Estat. No els explicaré una història que tots coneixen, però al referir-m'hi a ella vull recordar que L'Hospitalet —ara que s'ha posat de moda malparlar de la transició i dels inicis de la democràcia— va començar a canviar radicalment gràcies als alcaldes sortits de les urnes. Especialment a partir dels anys noranta, si bé el gran canvi d'aquesta ciutat ha estat en aquest segle, quan ha deixat de ser la porta del darrere de la ciutat de Barcelona, per convertir-se en la porta d'entrada. Quan L'Hospitalet ha passat a ser un municipi amb personalitat pròpia capaç de disputar a la capital catalana l'oferta hotelera de qualitat, la ubicació de galeries d'art, la instal·lació d'oficines d'empreses emergents i fins i tot la creació d'escoles de negocis. Però intentant alhora que tota aquesta moguda no li fes perdre la capacitat de ser solidària amb aquells que ho passen pitjor. Les ciutats són els seus projectes, però, abans de tot, són la seva gent i la crisi ha descosit el teixit social quan semblava que s'havien fet les puntades necessàries.

Jo, que em sento molt barceloní, encara que tinc arrels familiars a Collblanc, haig de dir que la meua visió de L'Hospitalet ha canviat radicalment els últims temps. Mai no hi ha hagut barreres físiques entre un municipi i l'altre, una vorera és Barcelona i la de l'altre costat és L'Hospitalet, però sí que hi ha hagut fronteres mentals. Avui, gràcies a la bona feina feta, els barcelonins anem a L'Hospitalet per gaudir d'una oferta cada vegada més diversificada. Diria que hem perdut la mandra a anar-hi, perquè el municipi ha sabut renovar la seva identitat. Avui L'Hospitalet

té marca pròpia, els hospitalencs se senten orgullosos de ser-ho i els veïns en som conscients i ens hi sentim ben tractats. La ciutat dormitori a esquena de la capital catalana ha passat a ser una ciutat oberta i dinàmica. Resta com a repte la desaparició de les vies del tren que la divideixen i compliquen l'accessibilitat. Cal invertir igualment perquè el centre actuï encara més com a eix social i comercial. Però, feina se n'ha fet molta, i cal dir-ho en un moment com aquest. Avui mateix ens trobem en una estació de metro, del seguit d'estacions que contribuiran a una millor accessibilitat de la ciutat, però que a més és una joia. És una estació dissenyada per l'arquitecte japonès Toyo Ito amb voluntat de ser una referència, un punt de trobada entre la modernitat i la història. La gràcia de L'Hospitalet és ser la ciutat que té arrelada al seu paisatge la pel·lícula *Tapas* de Jose Corbacho, però també el món virtual del Mobile de Mark Zuckerberg.

S'ha guanyat la batalla a la ciutat perifèrica, degradada i conflictiva de fa quaranta anys i avui els seus habitants se senten satisfets de viure a L'Hospitalet —no ho dic jo, sinó les enquestes—, sentint orgull de pertinença. Però els forasters igualment ens hi trobem com a casa. Aquella ciutat gris, de formigó i sense horitzó del passat, és en l'actualitat una metròpoli que planta cara, amb un recinte firal espectacular, amb un campus universitari potent, amb un clúster biomèdic en marxa, gratacels novaïorquesos on s'instal·len les multinacionals catalanes com Puig Perfums o Gallina Blanca, amb un districte cultural en configuració i amb una oferta de lleure que convida a anar-hi. I tot això s'ha fet mantenint

la voluntat de fer-la més equilibrada, igualitària, sostenible i solidària. Val a dir que és una ciutat que s'està reinventant constantment i algun mèrit hauríem de donar a aquells que des de l'Ajuntament han contribuït a pensar-la i a fer-ho possible.

No voldria acabar sense agrair a l'alcaldesa que pensés en mi per fer aquesta introducció. No us presentaré Núria Marín, perquè la coneixeu més que jo. Però deixeu-me dir ara que es parla de la nova i la vella política, que encara que ella du vint-i-cinc anys al consistori i una mica més de set portant les regnes de la ciutat, fa molts anys que va entendre que la política es fa trepitjant el territori, parlant amb la gent, escoltant les seves queixes, fent-la participar en les decisions. El seu secret és que no s'ha tancat al seu despatx com si fos la torre de marfil que la protegeix de tot i que a la vegada l'aïlla de tot. La Núria ha entès des del primer moment que s'ha de gestionar la realitat des de la proximitat a la gent i els seus problemes.

I ara sí que acabo. Crec que el descobriment de la identitat de L'Hospitalet pels seus habitants és un dels fenòmens més interessants que ha viscut el país. Crec que la transformació que s'ha produït al municipi és un exemple de com la democràcia, el criteri i la imaginació poden convertir un malson en un somni. Felicitats a tots per aquest triomf de la feina ben feta, de la reivindicació tenaç i de la gestió responsable dels recursos. Luis Arribas Castro, un radiofonista molt popular dissortadament desaparegut (i que va acabar vivint a L'Hospitalet), deia que la ciutat és un milió de coses. El més important és que ens reconeguem en tot aquest milió de coses. Aquest és el repte que

teniu per endavant i que no tinc cap dubte que sabreu aconseguir. Abans comentava que les vies del tren, dels trens, són un obstacle que complica l'accessibilitat i a la vegada que desestructura fins i tot alguns barris. Quan es podran soterrar? Quines converses s'han tingut pel que fa al cas amb el Ministeri?

Agraeixo que entre els projectes de L'Hospitalet hi hagi el Districte Cultural. A vegades sembla que invertir en cultura és un luxe quan hi ha tantes mancances socials. Què espera d'aquest projecte? Tothom l'ha entès?

L'actual consistori barceloní sembla que no vol més hotels, més turistes o més negocis. L'Hospitalet sembla que pensi que té una oportunitat amb aquests criteris restrictius del municipi veí. M'equivoco?

Quin és el somni de l'alcaldeessa per a la seva ciutat?, què li agradaria fer si un dia l'economia torna a anar bé i s'esvaeixen els núvols de la crisi?

ת

ה

ה

CONFERÈNCIA DE L'ALCALDESSA NÚRIA MARÍN

Molt bona tarda a tothom. Benvingudes i benvinguts a aquest lloc tan especial i rellevant per al futur immediat de L'Hospitalet.

Us agraeixo a tots la vostra presència aquí, al vestíbul de la línia 9.

Gràcies a la gent de L'Hospitalet, perquè sento el vostre compromís sòlid, a vegades crític, però sempre pel bé i el progrés dels nostres veïns.

Als que avui us heu apropiat a L'Hospitalet per estar amb nosaltres, moltes gràcies per ser aquí. Cadascun de vosaltres

compartiu l'èxit de L'Hospitalet, que és imprescindible per a l'èxit de Catalunya.

I gràcies també, molt especialment, a Màrius Carol, director de *La Vanguardia*, per l'amable presentació que m'has fet. Per deixar (durant una estona) les teves responsabilitats al capdavant de la redacció del diari, i compartir aquest acte amb tots nosaltres. Moltes gràcies, Màrius.

Vull aprofitar aquesta cita anual, que ja hem convertit en tradició, per fer un balanç de les línies estratègiques que vam dibuixar a L'Hospitalet *on*. Per apuntar els reptes que tenim per endavant. Estem a l'inici del mandat. Un mandat que es va iniciar el passat mes de maig amb les eleccions municipals.

El consistori que en va sortir és més divers que mai.

És una nova etapa, on el diàleg i la suma són els protagonistes. Estic segura que tots tenim una motivació en comú, la del treball pel progrés dels nostres veïns i veïnes.

I també estic convençuda que per aquest benestar i progrés trobarem punts de coincidència i d'acord. Gràcies també a vosaltres, regidors i regidores, per ser avui aquí.

Els canvis polítics no són només a L'Hospitalet. Globalment, ens movem en un marc que, no ho hem de perdre de vista, és d'inestabilitat política, a Catalunya i a Espanya. Una situació que, sens dubte, perjudica els ajuntaments i els ciutadans.

Tot i així, tenim bones notícies.

Deia que ens trobem en un lloc molt especial, ens trobem —per fi— en el vestíbul de l'estació Fira de la nova línia 9 del metro.

Una obra que Toyo Ito va dissenyar per a la ciutat i que ens faltava conèixer. Com podeu veure és “molt de L’Hospitalet”, en aquestes parets hi ha una part del nostre passat.

La inaugurarem d’aquí a uns dies, i serà un nou pas important per consolidar-nos com a punt estratègic de l’economia de l’àrea metropolitana i de Catalunya.

Per arribar aquí, per fer realitat aquesta línia, hem hagut de sumar moltes voluntats: la dels ajuntaments de L’Hospitalet, del Prat i de Barcelona; la de la Generalitat, la de la Fira, la de la Cambra de Comerç, la dels empresaris, la de la Plataforma pel Transport Públic, la dels organitzadors del Mobile...

Tots junts hem sumat, hem explicat, hem pressionat, hem reivindicat i, finalment, aquí la tenim.

El metro és una infraestructura cabdal per a la mobilitat a l’àrea metropolitana. Fa eficaç el trasllat de les persones, contribueix decisivament al desenvolupament econòmic i és fonamental per reduir la contaminació atmosfèrica.

La cimera del clima de París, que va tenir lloc fa només unes setmanes, va posar novament de manifest l’amenaça que representen les emissions contaminants per al futur de la humanitat.

Cal reduir-les, i el transport públic d’alta capacitat, com és el metro, és la gran alternativa al major contaminant de les ciutats: el cotxe.

Però no n’hi ha prou amb el que hem fet fins ara.

Hem d’avançar més en aquest sentit, i hem de fer possible que el

transport ferroviari substitueixi en gran mesura el vehicle privat, no tan sols a la primera corona, sinó a tota la regió metropolitana. I això només es podrà aconseguir reconvertint la xarxa de Rodalies de Renfe en un veritable metro regional, augmentant les freqüències de pas per tal de fer-lo eficaç i, doncs, competitiu i alternatiu.

Molts dels aquí presents m'ho heu sentit reclamar repetidament i obstinadament els darrers mesos.

I avui tornaré a fer-ho en aquesta estació de la línia 9.

Perquè la convocatòria d'aquesta conferència anual ha estat, com ja us podeu imaginar, més que premeditada, amb l'objectiu de convertir-la en si mateixa en un acte reivindicatiu.

És cert que el túnel és una obra que millorarà substancialment la qualitat de vida dels ciutadans que avui pateixen el pas dels trens a cel obert i que tancarà una de les nostres ferides urbanístiques. Però també és cert que sense aquesta infraestructura no hi haurà metro regional i que la segona corona metropolitana seguirà patint mancances greus de mobilitat, fent necessari el cotxe i impedingint la reducció de les emissions contaminants.

No és, per tant, tan sols una reivindicació local, sinó una reivindicació pel bé general.

Portem anys amb aquesta batalla.

Potser tot seria més fàcil si, en lloc de prendre decisions des d'un despatx del Ministeri, es parlés més i es tinguessin més en compte els alcaldes, que al cap i a la fi som els qui millor coneixem els problemes del territori i dels nostres ciutadans.

I em sap greu, però us poso un exemple: l'agost el Ministeri va anunciar una inversió de set milions d'euros per remodelar l'estació de tren de Bellvitge-Gornal.

Una inversió molt important, però que deixa, incomprensiblement, de banda l'accessibilitat de l'estació, una accessibilitat llargament reivindicada pels veïns i per l'Ajuntament.

Com poden passar aquestes coses?

És una qüestió de seny, i més quan el Ministeri coneix sobradament la impossibilitat de molts ciutadans, amb problemes de mobilitat, per accedir ara mateix a l'estació.

Afortunadament no estem sols en aquesta reivindicació.

El president de la Cambra de Comerç, Miquel Valls, i el de la plataforma Promoció del Transport Públic, Ricard Riol, han fet també seva la reivindicació del túnel ferroviari com a eix central d'una millora inexcusable de la xarxa de Rodalies. Moltes gràcies per ser avui aquí i per la vostra reivindicació.

Com us deia a l'inici, avui som aquí per fer l'esbós de quins són els reptes immediats que tenim. Per compartir quins són els passos que ara hem de fer per continuar el camí.

Com bé sabeu, la primera transformació de L'Hospitalet es va fer a l'inici de la democràcia. Claveguerams que estaven a cel obert es van cobrir. Carrers plens de pols i fang es van asfaltar. I a poc a poc, amb l'urbanisme com a mitjà, es van millorar els nostres carrers, les nostres places i els nostres barris.

Vam fer parcs, centres culturals i esportius, biblioteques, escoles per als nostres infants i per als adults. L'urbanisme va ser el gran

instrument en aquells primers anys d'ajuntaments democràtics per dignificar i humanitzar l'espai públic.

La segona transformació va tenir lloc a final dels anys 90. L'urbanisme transformador va donar pas aleshores a l'urbanisme planificat, que, entre altres coses, ens ha permès crear espais com la plaça d'Europa.

La tercera transformació és la que estem realitzant ara mateix. La vam iniciar el 2012 i ho vam fer de forma col·lectiva a través de L'Hospitalet *on*, un procés de participació que vam endegar quan encara ningú no parlava d'aquest tipus de processos.

Hi van participar de forma activa més de 6.000 persones definint el nostre futur. Del procés va sortir un full de ruta amb el qual segueixo decididament compromesa.

Una de les grans conclusions va ser que —més enllà de l'urbanisme— l'economia i la cultura havien de ser els nostres nous motors de desenvolupament.

I, amb aquestes noves claus, ens vam posar a treballar.

Tot aquest camí, amb l'esforç col·lectiu, ha fet possible que avui L'Hospitalet sigui considerada una ciutat emergent.

No és casualitat que la Fira, el Districte Econòmic, els hotels i el Districte Cultural, entre d'altres, atreguin, des de fa temps, noves empreses i activitats que aporten economia i riquesa.

Analistes i mitjans de comunicació fan diverses interpretacions d'aquest moment d'èxit.

Mediàticament, s'acostuma a posar l'èmfasi en una mena de competició amb Barcelona.

Però el cert és que si avui L'Hospitalet és una ciutat emergent no és per cap conjuntura política concreta, sinó per un camí que va començar amb l'inici dels ajuntaments democràtics.

Aquesta és la realitat.

Sense les transformacions realitzades des del 1979, amb la complicitat del teixit associatiu i l'Ajuntament de L'Hospitalet, no seríem avui la segona ciutat de Catalunya, no només en població, sinó també en producció del PIB i en localització de llocs de treball. Evidentment, escoltem i acollim tot aquell que vingui a invertir-hi en projectes coincidents amb les nostres estratègies, però vull deixar igualment clar que no es tracta d'una competició amb Barcelona. Barcelona és el gran actiu de l'àrea metropolitana. És la marca de referència, la que ens permet créixer i gràcies a la qual, també, hem arribat on som.

Barcelona té tot el dret a replantejar algunes de les seves polítiques, com és la del turisme, però ja he advertit en altres ocasions que caldria prudència en els missatges que envia als mercats exteriors perquè poden influir negativament en inversions que no només afecten Barcelona, sinó també les ciutats veïnes.

En aquest sentit, torno a reivindicar el consens, el diàleg i l'acord entre els municipis de l'àrea metropolitana.

Cadascun de nosaltres per la nostra banda no podrem competir sols en els mercats internacionals. Ho saben bé els alcaldes i les alcaldesses que avui ens acompanyen, a qui també agraeixo la presència.

L'agost del 2010, el Parlament va aprovar per unanimitat la llei de creació de l'Àrea Metropolitana de Barcelona.

Sobre el paper aquesta és una realitat, però cal donar-li encara ànima i rodatge de conjunt.

L'Àrea té per endavant alguns reptes que crec que són cabdals per al futur de cadascuna de les nostres ciutats:

- El primer gran repte és la consolidació d'un transport públic i sostenible per al segle XXI, tal com assenyalava a l'inici de la meua intervenció.
- El segon és la coordinació d'una política d'habitatge que doni resposta metropolitana a les necessitats dels ciutadans sobre dos eixos: la rehabilitació, amb especial atenció a l'eficiència energètica i l'accessibilitat, i la lluita contra els habitatges buits.
- El tercer repte és una acció coordinada per garantir la defensa dels ciutadans davant les males praxis d'alguns bancs i algunes companyies subministradores.
- El quart és el que jo denomino de l'aire net. És imprescindible una política mediambiental conjunta i coordinada, ja que la qualitat de l'aire no sap de fronteres municipals.

Des de l'Ajuntament de L'Hospitalet ja fa temps que impulsem polítiques concretes que estan donant bons resultats.

A tall d'exemple, els darrers quatre anys no hem superat els límits de partícules contaminants. I això ha estat gràcies a diferents iniciatives previstes en el Pla d'acció per a la millora de la qualitat de l'aire i en el Pla de mobilitat urbana.

Però els municipis metropolitans hem de treballar conjuntament

les polítiques que desenvolupem per contenir la pol·lució.

I, finalment, l'Àrea Metropolitana ha d'impulsar una política de desenvolupament econòmic per organitzar el territori, sense entrar en rivalitats i competències estèrils i paralitzants.

Una política que, tal com el vicepresident de Desenvolupament Econòmic i Social de l'Àrea, Jaume Collboni, defensa —gràcies per ser avui aquí—, ens permeti presentar-nos en els mercats internacionals (que és el lloc on són realment els nostres competidors) amb una sola imatge i una sola veu.

L'Hospitalet, a més de voluntat de suma, diàleg i consens, ofereix per al desenvolupament metropolità un territori altament competitiu liderat per la Fira i el Districte Econòmic.

Aquest és un espai que, malgrat la crisi, ha continuat atraient la instal·lació d'empreses i ha propiciat el desenvolupament de sectors, que per a nosaltres eren inimaginables fa només uns anys. El cas més paradigmàtic és el del turisme. En poc temps, el turisme de negocis ens ha situat com una de les deu primeres destinacions turístiques de Catalunya.

La passada setmana la cadena britànica Easy Hotels va anunciar que construirà el primer hotel espanyol de la cadena a L'Hospitalet, a l'entorn de la plaça d'Europa.

Ben aviat tindrem notícies d'una altra cadena hotelera amb la qual estem parlant per a la seva instal·lació a la carretera de Collblanc. I de mica en mica, anirem fent realitat el nostre Pla d'hotels.

Divendres vam signar un acord entre l'Ajuntament i el Gremi d'Hotels de Barcelona, que farà més estreta la nostra col·laboració.

Ara, a més dels turistes de negocis, hem afegit al nostre perfil de visitant el turista esportiu.

Equips internacionals i esportistes de primer nivell mundial lloguen les nostres instal·lacions esportives, ocupen les places hoteleres, compren als nostres comerços i gaudeixen de la nostra restauració.

I això ha estat gràcies a l'atorgament del segell de turisme esportiu de qualitat que l'estiu passat ens va atorgar la Generalitat de Catalunya, pels nostres fantàstics equipaments esportius i hotelers.

Avui, el Districte Econòmic al voltant de la plaça d'Europa està plenament consolidat, amb hotels que ofereixen places d'una alta qualitat, amb grans multinacionals com Puig, Gallina Blanca o KPMG, empreses tecnològiques, financeres, de la salut i de l'alimentació.

I en pocs mesos veurem créixer aquest parc empresarial amb l'arribada del grup Agrolimen, al qual volem donar la benvinguda. A aquesta consolidació del Districte Econòmic hi ha contribuït decisivament, no cal dir-ho, la Fira. Aprofito per saludar-ne el nou director general, Constantí Serrallonga. Et desitjo molts encerts, el llistó que t'ha deixat Agustí Cerdà és molt alt, tens un gran repte i confiem en tu.

Gràcies a la Fira tenim el Mobile World Congress, que en la seva darrera edició va rebre més de 90.000 visitants de 200 països, amb un impacte econòmic a tota l'àrea metropolitana de 436 milions d'euros i 12.000 llocs de treball.

Ara tenim un repte i és que les activitats de la Fira redundin encara més en benefici dels ciutadans i del petit comerç.

Aquest matí el director general del Mobile, John Hoffman, ha presentat la nova edició per enguany.

Aprofito per agrair-te públicament a tu i a la resta del teu equip l'aposta decidida perquè el Mobile es quedi durant 5 anys més aquí, a Barcelona, a L'Hospitalet. *Thank you, John.*

A l'edició d'enguany, més enllà de les innovacions tecnològiques, tenim una novetat important: el programa denominat Meet and eat. Un nou espai obert impulsat conjuntament pel Gremi de Restauració de Barcelona, l'Ajuntament de L'Hospitalet i el Mobile.

L'espai de L'Hospitalet serà una mostra de la gastronomia dels nostres establiments i de l'activitat cultural de les nostres entitats. Del 19 al 25 de febrer tots esteu convidats a gaudir d'aquesta nova mostra de la nostra gastronomia i cultura.

A la conferència de l'any passat a la Tecla Sala vaig presentar dos projectes que són de ciutat, però que tenen un impacte més enllà de les nostres fronteres. Projectes que permeten desenvolupar nous sectors econòmics dibuixats a L'Hospitalet *on*: un és el Districte Cultural i l'altre és el Clúster Biomèdic que sorgirà de la continuació del soterrament de l'avinguda de la Granvia.

En aquests 12 mesos, el Districte Cultural avança a bon ritme i agafa força.

El mes de març es va crear l'oficina del projecte.

Les indústries culturals que s'hi vulguin instal·lar ja poden conèixer el projecte per mitjà del seu web.

El desembre, el Ple municipal va aprovar les ordenances per al 2016, i tal com ja vaig anunciar l'any passat, incentivem ja fiscalment la instal·lació d'empreses del sector cultural i creatiu. Algunes ja han mostrat el seu interès per venir. Durant el 2015 algunes galeries d'art de primer nivell han creuat ja el carrer de la Riera Blanca.

La passada setmana vam presentar el projecte del Districte Cultural a la Unió Europea, una estratègia urbana de desenvolupament.

Hem demanat a Europa que contribueixi al nostre desenvolupament amb la cultura com a motor.

És una acció per al progrés econòmic i cultural, la cohesió social i la convivència.

És un projecte de 30 milions d'euros, finançats a parts iguals entre Europa i l'Ajuntament, durant els propers 8 anys.

Aquest camí, el del Districte Cultural, ja està iniciat i en marxa, i amb Europa o sense no ens aturarem.

I per això, us vull anunciar que si Europa no ens atorga la subvenció l'Ajuntament assumirà el projecte en la seva totalitat.

I ho farem perquè, tal com ja he dit, invertir en cultura és una manera sensata de generar cohesió, de promoure felicitat i d'estimular progrés, i també es una estratègia per desenvolupar economia de la ciutat.

Pel que fa al Clúster Biomèdic, un cop superat l'impàs de govern a la Generalitat, n'esperem ben aviat l'aprovació definitiva.

És un projecte que situarà L'Hospitalet, l'Àrea Metropolitana

i Catalunya en immillorables condicions per atreure activitat i talent d'un dels sectors capdavanters de l'economia global.

De fet, ja hem iniciat contactes amb inversors internacionals, d'altres continents, per instal·lar-hi projectes empresarials, d'investigació i universitaris relacionats amb la biomedicina, a l'espai que quedarà disponible amb el soterrament de la Granvia. Hi ha molt bones perspectives!

Però, no serviria de res atreure riquesa sense redistribuir-la. Ho he dit moltes vegades, la justícia social és a l'essència de la nostra política i la nostra acció. L'atracció d'economia i empreses la fem per recaptar més impostos, que ens permetin invertir en tots els barris de la ciutat i corregir-ne les desigualtats.

Tenim una llarga tradició d'intervencions de microcirurgia urbana i desenvolupament comunitari als barris.

De fet, el precedent que va inspirar la llei de barris dels governs dels presidents Maragall i Montilla va ser el Pla integral de Collblanc-la Torrassa.

També tenim una experiència pionera de participació comunitària per desenvolupar i consensuar la nostra estratègia de ciutat: L'Hospitalet *on*.

Ara és el moment que l'estratègia que hem dissenyat per a la tercera transformació l'adaptem, la pensem i la consensem a cadascun dels nostres barris.

Per això, avui us anuncio que proposaré als consells de districte l'inici d'un procés participatiu per elaborar i pactar quin és el barri que somiem per al 2025. L'Hospitalet *on* dels barris.

Un projecte que començarà a caminar aquesta primavera i ens ajudarà a definir, més enllà del dia a dia, quin és el barri que volem en els pròxims 10 anys.

Per fer realitat aquest projecte, necessitem que la ciutat sigui forta econòmicament.

Per enfortir l'economia necessitem noves empreses. Com sabeu, nosaltres ho posem fàcil. Ho posem fàcil a les empreses que contribueixen a generar economia productiva i llocs de treball amb salaris dignes i que estiguin compromeses socialment i amb el medi ambient.

És el nostre model, el model L'Hospitalet, el de la redistribució de la riquesa; el de preservar, en definitiva, l'estat del benestar.

Perquè us puc assegurar que l'Ajuntament de L'Hospitalet participarà a tots els combats en defensa de l'estat del benestar hi tingui o no competències. Perquè, com ja he dit en altres ocasions, més enllà de les competències legals hi ha les competències morals.

L'Ajuntament ha d'actuar com a garantia dels drets dels ciutadans. Ningú no pot quedar-ne al marge per culpa de la crisi econòmica.

L'acció municipal es dirigeix (per sobre de tot) a dignificar la vida de les persones, a generar igualtat d'oportunitats per a tothom. I ho fem amb els impostos que paguem els ciutadans i les empreses.

Es tracta de garantir drets bàsics com l'alimentació, l'energia i

l'habitatge, especialment entre els col·lectius més vulnerables: infants i gent gran.

I parlo de drets, que és el que hem de garantir als ciutadans, no de caritat.

Hem de superar la idea que els serveis socials són només per a uns pocs o per a determinats col·lectius.

Hem d'entendre que qualsevol persona probablement necessitarà al llarg de la seva vida els serveis socials, d'igual manera que necessitarà la sanitat, l'educació i l'ocupació.

A tall d'exemple, molta de la nostra gent gran és usuària del servei de teleassistència. Amb alguns d'ells hi he pogut parlar personalment, la gran majoria mai no hauria pensat que necessitaria els Serveis Socials.

Reivindico als governs mesures universals més enllà de les pal·liatives i assistencials d'urgència.

Per això, no només no hem tancat cap servei durant els moments més durs de la crisi econòmica, sinó que hem incrementat el pressupost destinat a les polítiques socials fent polítiques d'acompanyament a les famílies.

I per desenvolupar aquesta feina hem comptat amb el treball actiu de les associacions de veïns, les entitats socials, la Creu Roja, les parròquies o les entitats integrants de l'espai de ciutadania.

Han mostrat, una vegada més, la seva sensibilitat i la seva cara més solidària. Gràcies a totes.

Hem garantit l'alimentació durant aquests anys a milers de famílies, hem multiplicat per nou les beques menjador i hem

treballat per garantir els subministraments bàsics i pal·liar la pobresa energètica.

Mentre hem estat mesos pendents de si hauria o no govern a Catalunya, amb el país paralytat, els ajuntaments, com sempre, hem hagut de fer front a les emergències socials en solitari.

Ara al Parlament i a la Generalitat es parla molt d'un pla de xoc social de país.

Benvingut sigui després d'anys de retallades, però l'únic pla de xoc real ha vingut de moment del món local.

Ni del Palau de la Generalitat ni de La Moncloa, sinó d'ajuntaments com el de L'Hospitalet.

I aprofito la presència de Miquel Iceta i diputats i diputades del Parlament de Catalunya per demanar-vos que lluiteu per fer realitat aquest pla de xoc de país. Gràcies per la vostra presència i el vostre suport.

També en el nostre pla de xoc local lluitem contra l'especulació i els habitatges buits.

Davant de l'exclusió residencial, seguim apostant per la negociació, però serem contundents i imposarem sancions a aquelles entitats financeres que pretenguin continuar mantenint el seu parc d'habitatges buits.

Gràcies a la pressió exercida, han cedit ja més d'un centenar d'habitatges pel lloguer social en l'últim any. Hem aconseguit aturar prop d'un centenar de desnonaments previstos per a aquest hivern.

En aquest mateix sentit, tampoc no podem oblidar la intensa

feina que estan fent la Federació d'Associacions de Veïns i les diferents plataformes antidesnonaments.

La seva tasca de suport i assessorament a les famílies és molt important. El treball conjunt i coordinat amb l'Administració és un dels elements clau per aconseguir les fites que ens hem fixat. Aquest és el camí però cal més esforç.

Encara tenim més de 150 famílies en risc d'exclusió residencial, i és sobre elles que concentrem les nostres energies.

Hem de garantir que totes puguin accedir a un habitatge digne i a un preu just; és a dir, adequat a les seves possibilitats econòmiques.

No podem permetre que en aquesta ciutat hi hagi més d'un miler d'habitatges buits en mans dels bancs.

Per això, aquesta setmana hem comunicat als bancs que utilitzaré una figura prevista a la nova llei de l'habitatge fins ara no explorada per cap ajuntament: la cessió forçosa.

Una figura que possibilita als ajuntaments anar més enllà per donar un ús social als habitatges ara buits.

Fa més de tres anys que vam iniciar negociacions...

No vaig anar per la via de la sanció perquè era un camí jurídicament incert. Vaig reclamar-ho amb diàleg.

Algunes entitats van reaccionar amb diligència, posant habitatges a disposició de la borsa de lloguer.

D'altres s'hi han resistit. I és precisament contra aquestes sobre les que farem aquesta expropiació temporal, que posarà els pisos a disposició de la borsa de lloguer social.

Abans us deia que volem atreure empreses per redistribuir la riquesa i generar ocupació. És la millor política de garantia de drets que podem fer.

Hi ha dos col·lectius, però, que em preocupen especialment i que necessiten l'actuació decidida de l'Administració, més enllà del mercat laboral. Són els joves i els aturats majors de 45 anys.

El col·lectiu d'aturats majors de 45 anys necessita una solució urgent.

Malgrat trobar-se en plena maduresa vital i professional, el mercat no els dóna solucions.

Em sento especialment orgullosa que el nostre Ajuntament hagi estat el primer a posar en marxa un pla d'ocupació, que ha permès a algunes persones que els faltaven menys de dos anys de cotització per jubilar-se poder fer-ho amb dignitat.

Aquest any, juntament amb l'Associació d'Empresaris de L'Hospitalet i el Baix Llobregat, els sindicats i l'associació d'aturats hem posat en marxa un programa d'atenció específica per a aquest col·lectiu. És una iniciativa que ens permetrà donar una segona oportunitat a persones majors de 45 anys expulsades del mercat laboral.

Però, igual que abans reclamava polítiques metropolitanes conjuntes per desenvolupar línies estratègiques concretes, ara us dic que els ajuntaments, les associacions d'empresaris i els sindicats plegats només podem fer accions complementàries i no substitutives.

Ara és més necessari que mai que Generalitat i Estat encapçalin una acció decidida per a aquest col·lectiu.

Mentre l'actual reforma laboral estigui vigent, el nombre d'aturats majors de 45 anys serà cada cop major. És imprescindible modificar-la per tornar a garantir drets essencials dels treballadors.

També us deia que em preocupen especialment els joves.

En els darrers anys s'ha produït un exili de joves del nostre entorn, desplaçats no per les seves ganes de viure noves experiències, sinó empesos per la crisi.

Altres han abandonat els seus estudis de forma alarmant.

Al país tenim una bosa massa gran de joves que ni estudien ni treballen.

Hipotequem el futur si no reaccionem, i no ens ho podem permetre.

- Els ajuntaments podem fer formació ocupacional, i en fem.
- Podem fer acompanyament temporal, com són els plans educatius d'entorn, i en fem.
- Podem fer accions innovadores, i en fem, com és l'Escola de Segona Oportunitat que hem posat en marxa aquest curs amb la Fundació Llidar. Una nova escola d'hostaleria que donarà una segona oportunitat a joves que han estat expulsats del sistema educatiu.

Però és el sistema educatiu el que se n'ha de fer càrrec. A Catalunya no afrontem prou bé la preparació dels nostres joves. I en aquest sentit, he ofert al president de la Generalitat la meua col·laboració per fer un pacte de país que faci més eficient i eficaç el sistema educatiu. Un sistema que doni a tothom les mateixes oportunitats. És una aposta estratègica.

L'Hospitalet *on* definia l'educació i la cultura com dos dels motors de desenvolupament de la ciutat.

Sense reforçar l'eix de l'educació sabem que podem generar moltes oportunitats, però que no seran aprofitades pels nostres ciutadans i ciutadanes.

La redistribució de la riquesa no serà del tot completa si no serveix per garantir la igualtat d'oportunitats per mitjà de l'educació.

Ja us he dit que, per mi, més enllà de les competències legals hi ha les competències morals. Per això, malgrat no tenir-hi competències, l'educació és una de les meves obsessions.

Avui és amb nosaltres el rector de la Universitat de Barcelona, Dídac Ramírez. És l'últim any que ens acompanya com a rector i li vull agrair la tasca que hem pogut fer plegats en aquests anys del rectorat impulsant nous projectes que avancen amb fermesa.

La Universitat de Barcelona s'ha convertit en la Universitat de L'Hospitalet. El Campus de Bellvitge és segurament el millor paradigma d'aquest fet. Ben aviat veurem a la seva façana el nostre distintiu: L'H.

Us deia que, malgrat no tenir-hi competències, hem sumat sinergies, iniciatives, hem invertit recursos a l'ensenyament de primària i secundària, a la formació professional, a la formació ocupacional, a la Universitat... i, tot, aprofitant els actius i potencials públics i privats que tenim.

És per això que us vull anunciar que a l'edifici dels antics jutjats ben aviat gaudirem d'un nou centre de formació.

Hem fet una aposta per un equipament educatiu *on line* que complementi l'oferta actual.

I s'hi sumarà una escola de negocis internacional i un centre universitari.

Es rehabilitarà un edifici (buit i en desús) per donar pas a la investigació i la formació. Tot sense cost per a la ciutat.

La iniciativa comptarà amb l'assessorament i seguiment dels centres públics i concertats de l'FP de la ciutat, així com de representants dels sindicats i les entitats empresarials.

Per tirar endavant el projecte hem convocat un concurs.

L'editorial Planeta i la Universitat de Barcelona han fet la seva oferta conjunta, i ara els tècnics n'analitzen la proposta. Si l'anàlisi és positiva, el proper curs se n'obriran les portes.

És una bona notícia: la ciutat, la Universitat i la indústria cultural tornem a treballar plegades. Continuem fent camí.

I continuem perquè és en el terreny educatiu on voldria destacar una iniciativa que em fa especial il·lusió dur endavant.

Es tracta d'una aposta decidida per l'anglès com a eix bàsic de la formació dels nostres joves.

Volem avançar decididament per fer de L'Hospitalet una ciutat trilingüe.

Aquesta és una aposta estratègica de les polítiques educatives del Govern municipal durant aquest mandat.

Ja fa uns anys, la nostra televisió va fer una aposta per realitzar els programes infantils en aquest idioma, és una primera experiència pilot per a la immersió lingüística.

Ara cal ampliar l'oferta a les escoles de la ciutat.

Per això, destinarem recursos municipals per dotar tots els centres educatius que s'hi vulguin acollir amb professors auxiliars de conversa en anglès a tots els grups de quart d'ESO.

Per a aquest repte, necessitem la complicitat de la comunitat educativa, perquè som conscients que és una fita ambiciosa i que requereix una llarga i constant trajectòria, imprescindible, d'altra banda, per no quedar-nos estancats en un món multiconnectat. Aquests són els reptes que, per mi, tenim plantejats per desenvolupar en un futur immediat.

Crec que l'èxit de L'Hospitalet serà també l'èxit de l'àrea metropolitana i de Catalunya.

La passada setmana vaig felicitar el nou president de la Generalitat, vam mantenir una conversa cordial i vam quedar que ben aviat visitarà la nostra ciutat.

Li vaig dir que la seva acció s'ha d'encaminar a establir una base ferma de suma i de convivència on tots els catalans i catalanes (sense excepció) ens sentim cridats a construir una Catalunya integradora, sòlida i dinàmica. Les ciutats hi tenim un gran paper. L'any 1994, Pasqual Maragall va escriure un article a *La Vanguardia* on va exposar la seva visió del paper dels municipis en la vida política de Catalunya i Espanya.

Afirmava que el miracle de les ciutats espanyoles dels anys 80 va ser decisiu per a l'assentament de la democràcia i l'estabilitat d'un sistema polític baquetejat per crisis sectorials i estructurals. En aquell mateix article, l'aleshores alcalde de Barcelona

defensava que en els darrers anys només havia aflorat amb força la dialèctica —carregada de significat— entre els governs d'Espanya i Catalunya.

Afirmava que, obsessionats pels nostres dimonis seculars, no havíem estat capaços de veure que l'autèntic problema és el de la qualitat de vida quotidiana, al carrer del costat.

En l'article feia una crida a treure profit de les “llicons de les coses municipals”.

“Perquè mentre els de dalt es barallen els de sota desesperen”. D'aquest article en fa 22 anys... I, tanmateix, podria haver estat escrit avui.

Pasqual Maragall ho va tenir molt clar: els ajuntaments estàvem i estem compromesos amb les nostres ciutats, tenim vocació de continuar sent actors, juntament amb els ciutadans, de les polítiques d'atenció a les persones, les mediambientals, les urbanístiques, les econòmiques, les culturals...

Però en els últims anys hem estat molt sols. Massa sols.

És hora que els ajuntaments, i ja sabeu que quan dic ajuntaments parlo dels ciutadans, deixem d'estar sols.

Faig, des d'aquesta tribuna, una crida al Govern de la Generalitat i al futur Govern d'Espanya perquè es posin al nostre costat en el combat per defensar el perdut estat del benestar.

I avui, amb la força que em donen els 260.288 ciutadans i ciutadanes de L'Hospitalet, reitero el meu compromís per la reactivació econòmica; per la defensa d'un sistema de salut públic, de qualitat i universal; per la defensa d'un sistema

d'educació públic i generador d'igualtat d'oportunitats per a tots els ciutadans, i per la defensa d'un sistema d'atenció social universal que garanteixi els drets socials de tothom.

Reitero el meu compromís per construir una ciutat des de la suma, el diàleg i la concertació.

Per a tots nosaltres, per als nostres veïns i les nostres veïnes.

L'H
SUMA
12 Transformar
per garantir
drets

PROPERA ESTACIÓ
UN FUTUR DE PROGRÉS
PER A TOTHOM

Ajuntament de L'Hospitalet

#LHsuma12